ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Jihlavě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 7. září 2022 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vladimíra Sovy a přísedících Ing. Bohuslavy Krpálkové a Ing. Josefa Thála

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa obžalovaného], t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve [stát. instituce],

je vinen, že

1. dne 1. 6. 2019 v době okolo 18:30 hodin v bytě užívaném společně s bývalou manželkou [celé jméno poškozené], narozenou [datum], v rodinném domě [adresa] v obci [obec], okr. [obec], s cílem vlastního sexuálního uspokojení, poté, co [celé jméno poškozené] vyšla z koupelny, tak jí se slovy„ když můžeš šukat jinde, tak můžeš šukat i doma!“, v prostoru chodby, uchopil za ruku a odtáhl ji do ložnice, zde ji povalil na postel a začal jí stahovat tepláky, tomu se poškozená snažila aktivně bránit, kdy svírala nohy k sobě a rukama se jej snažila odstrčit, kdy jí však z důvodu větší fyzické převahy roztáhl nohy poškozené, stáhl jí tepláky a kalhotky a svým tělem zamezil, aby poškozená sevřela nohy k sobě, následně vnikl prsty do pochvy poškozené, na což reagovala poškozená tím, že mu opakovaně říkala, ať ji nechá být, kdy poté, co poškozená zjistila, že její dosavadní snaha se bránit obžalovanému nezabránila v jeho počínání a v důsledku vědomí, že kdyby se nadále aktivně bránila, tak by jí způsobil vlivem překonávání jejího odporu podstatně závažnější a bolestivější zranění, tak upustila od své obrany, kdy následně obžalovaný zasunul svůj penis do pochvy poškozené a takto s ní souložil, až do svého vyvrcholení, které provedl do pochvy poškozené, kdy poškozená už jen odevzdaně ležela,

2. dne 28. 6. 2019 kolem 22:00 hodin nejprve v kůlně, která slouží jako soukromá klubovna nacházející se na zahradě u domu [adresa] v obci [obec], okr. [obec], pod vlivem alkoholu, po předchozí slovní rozepři, fyzicky napadl také alkoholem ovlivněnou bývalou manželku

[celé jméno poškozené], narozenou [datum], kterou nejprve na lavici chytil rukou z přední části za krk a tlačil ji do lavice, na které seděla, v důsledku čehož byla poškozená nucena si lehnout zády na podsedák této lavice a zde jí po dobu několika sekund rdousil, kdy toto rdoušení poškozená pociťovala jako silné, neboť nemohla dýchat a volat o pomoc, přičemž se bránila mácháním obou rukou před sebou, v důsledku čehož obžalovanému způsobila drobná zranění v obličejové části a na pažích, kdy při rdoušení na [celé jméno poškozené] křičel„ podříznu tě jako svini“, kdy tato výhružka vzbudila u [celé jméno poškozené] důvodnou obavu, že ji usmrtí či jí způsobí těžkou újmu na zdraví, potom co přestal poškozenou rdousit, tak ji uchopil za její ruku a se slovy„ potáhni domů“ ji bez jejího souhlasu a proti její vůli táhl silou přes zahradu do domu, což je několik desítek metrů po dobu cca jedné minuty, kde ji v prvním patře domu strčil na schodiště vedoucí do druhého patra a zde po ní opakovaně požadoval, aby šla nahoru, přičemž poškozená říkala, že nikam nepůjde, čímž tak svým jednáním způsobil [celé jméno poškozené], narozené [datum], pohmoždění krku a blokaci krční páteře, se kterou byla ošetřena v [nemocnice], přičemž zranění poškozenou omezila v běžném způsobu života nejméně tím, že nemohla otáčet hlavou a měla omezené možnosti spánku v důsledku nošení krčního límce, a to po dobu přesahující 7 dní, a následně u schodiště vedoucího do druhého patra zpočátku slovně a poté fyzicky napadl [celé jméno poškozeného], narozeného [datum], a [celé jméno poškozeného], narozeného [datum], kteří se [celé jméno poškozené] zastali, přičemž obžalovaný oba poškozené zatáhl díky své fyzické převaze do ložnice [jméno] [příjmení], kde odstrčil poškozeného [celé jméno poškozeného] směrem na noční stolek, kdy poškozený v důsledku toho upadl, udeřil hlavou do nočního stolku a na chvíli ztratil vědomí a společně s poškozeným [celé jméno poškozeného] obžalovaný padl na postel, kdy obžalovaný seděl na poškozeném a opakovaně jej tloukl pěstmi do jeho hlavy, čemuž se poškozený bránil, a tímto svým jednáním způsobil [celé jméno poškozeného], narozenému [datum], kontuzi obličeje, krční páteře, hrudníku, hematom na pravém oku a oděrky na obou loktech, pro kterážto zranění byl [celé jméno poškozeného] ošetřen v [nemocnice], kdy jeho zranění ho omezilo nejméně bolestivostí poraněných oblastí po dobu nepřesahující jeden týden, a [celé jméno poškozeného], narozenému [datum], způsobil drobný hematom u vnějšího koutku pravého oka a bolestivost svalu z vnitřní strany levého lokte, kdy jeho zranění ho omezilo nejméně bolestivostí poraněných oblastí po dobu nepřesahující jeden týden, přičemž ale s ohledem na způsob a razanci a s vědomím svojí fyzické převahy musel být nejméně srozuměn s tím, že může dojít k vážnějšímu zranění, které by poškozené podstatně omezovalo v běžném způsobu života po dobu přesahující jeden týden, kdy ke vzniku tohoto následku nedošlo jen shodou skutečností nezávislých na jeho vůli,

tedy

I. jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a spáchal takový čin souloží (ad 1.),

II. dílem jinému úmyslně ublížil na zdraví a dílem se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně ublížil na zdraví, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo (ad 2.),

III. jinému bez oprávnění bránil užívat osobní svobody (ad 2.),

IV. jinému vyhrožoval usmrcením, nebo jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to vzbudilo důvodnou obavu (ad 2.),

čímž spáchal

V. zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (ad 1.),

VI. přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku dílem dokonaný a dílem ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku (ad 2.),

VII. přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku (ad 2.),

VIII. přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku (ad 2.),

a odsuzuje se

za tyto trestné činy a za sbíhající se zločin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2, odst. 5 písm. c, trestního zákoníku, dílem dokonanému a dílem ve stádiu pokusu podle § 31 odst. 1 trestního zákoníku a přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku, kterými byl uznán vinným rozsudkem [název soudu] ze dne [datum rozhodnutí] č.j. [číslo jednací] ve znění usnesení [název soudu] ze dne [datum rozhodnutí] sp. zn. [spisová značka],

a to podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku s použitím § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 7 (sedmi) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se zároveň zrušuje výrok o trestu z rozsudku [název soudu] ze dne [datum rozhodnutí] č.j. [číslo jednací] ve znění usnesení [název soudu] ze dne [datum rozhodnutí] sp. zn. [spisová značka], jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [anonymizována tři slova], se sídlem v [obec a číslo], [ulice a číslo] majetkovou újmu (škodu) ve výši 4 388,71 Kč a poškozené [anonymizována dvě slova], se sídlem [adresa].

Odůvodnění:

1. Obžalovaný je na základě obžaloby ze dne 6. února 2020 stíhán pro zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, (dále jen„ tr. zákoníku"), přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavce 1 tr. zákoníku, dílem dokonaný a dílem ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku a přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru o vině obžalovaného tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

2. Obžalovaný v hlavním líčení, stejně jako v přípravném řízení, uvedl, že poškozenou – bývalou manželku neznásilnil, neměl s ní ani žádný sex. Celé si to vymyslela, jedná se z její strany o pomstu. Pokud jde o druhý skutek, nikoho neudeřil, byla to taková strkanice. Nebylo to tak, že by je mlátil. Strkali se a on na ně spadl, ale nikoho nemlátil. Obhajobu obžalovaného považuje soud za zcela účelové a nepravdivé tvrzení, které bylo jednoznačně vyvráceno následujícími důkazy. V případě prvního skutku z výpovědi poškozené svědkyně [celé jméno poškozené] soud zjistil, že přes její evidentní odpor ji 1. června 2019 v podvečerních hodinách obžalovaný v ložnici společného bydliště násilím donutil k pohlavnímu styku. Tuto svoji výpověď poškozená shodně s přípravným řízením zopakovala dvakrát v hlavním líčení, vždy shodně a to i po zrušení prvního rozsudku rozhodnutím Ústavního soudu a věrohodně také vysvětlila, proč znásilnění neoznámila bezprostředně na policii a nešla k lékaři, a to tím, že se prostě styděla. Záměrnost jejího oznámení na policii podle obžalovaného je tím vyloučena, kdy až na základě druhého konfliktu, jak je popsán ve druhém skutku, policii motivaci dalšího jednání obžalovaného vysvětlila tak, že ji možná chtěl znovu znásilnit. Důvodem zahájení trestního stíhání obžalovaného bylo tedy až spáchání druhého skutku, kde zasahovala policie a až při objasňování této trestné činnosti poškozená k dotazu policie vysvětlila motivaci jednání obžalovaného tím, že ji zřejmě chtěl znovu znásilnit, jako v předchozím případě. V žádném případě nelze akceptovat názor obhajoby, že jde o situaci, kdy je zde pouze

tvrzení proti tvrzení. Především o věrohodnosti poškozené nemá soud sebemenší důvod pochybovat. Nepodrobila se sice lékařskému vyšetření, ale o znásilnění informovala následující den své příbuzné [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], které tuto informaci potvrdily. Navíc posledně jmenované obžalovaný na přímý dotaz odpověděl, že to poškozená„ beztak chtěla" a tuto výpověď svědkyně [jméno] [příjmení] obžalovaný v původním hlavním líčení nijak nekomentoval, nerozporoval, nepopřel, přičemž v opakovaném hlavním líčení tvrzení obžalovaného o tom, že to jeho vyjádření bylo vytrženo z kontextu svědkyně odmítla a setrvala na své původní výpovědi. Svědkyně odolala snaze obžalovaného ovlivnit její výpověď a striktně odmítla jiné pojetí toho, co uvedla a co se ve skutečnosti stalo. Jde o stěžejní důkaz, podporující výpověď poškozené a takto je také hodnocen rozhodnutím Ústavního soudu v této věci. Tvrzení poškozené pak nečiní nevěrohodným ani úvaha obhajoby o možnosti vzniku odřenin na jejích stehnech jiným způsobem a tvrzení o provozování prostituce poškozenou. Jedná se o nepodložená tvrzení a spekulace, jejichž vypovídací hodnota (kromě úrovně argumentu) je prakticky v této konkrétní trestní věci naprosto nulová. Zásadní přitom je, že obžalovaný sám rozhodně není osobou, kterou by mohl soud za věrohodnou považovat. A to ze dvou důvodů, kdy soud respektuje názor Ústavního soudu, že recidiva a pravomocné odsouzení za podvody není otázkou, na které by mělo být založeno hodnocení věrohodnosti obžalovaného. Nicméně obžalovaný na rozdíl od svědků mění svoje výpovědi, např. nejprve tvrdí, že s poškozenou žádný pohlavní styk neměl, a to ani druhý den, aby nakonec přišel s tvrzením, že mezi nimi došlo ke třem dobrovolným pohlavním stykům a to druhý den, tedy v době, kdy již poškozená všem ze svého okolí uváděla že ji znásilnil. Obžalovaný to považuje za doplnění výpovědi, soud to hodnotí jako zásadní změnu a nevěrohodnost. Ke stejné charakteristice je pak třeba dospět při jeho výpovědi u druhého skutku, kdy jím popírané násilí je potvrzováno výpověďmi celé řady svědků, a to nejen příbuzných poškozené, kteří ovšem vesměs potvrzují vzájemné konflikty obou (tedy obžalovaného a poškozené) v rámci jejich soužití, tedy nejsou jednostranně zaměřeny jen na negativní chování obžalovaného. Z tohoto důvodu, když o věrohodnosti poškozené nepochybuje, má soud za to, že nebyly splněny podmínky pro zkoumání věrohodnosti znaleckým posudkem, a kdy rozdílnost výpovědí dvou osob sama o sobě není tím, co by muselo obligatorně takové zkoumání vyvolat. Zde lze rovněž odkázat na odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu v této věci. Mezi věrohodností obžalovaného a poškozené je z pohledu soudu zásadní rozdíl a nejde tak o tzv. tvrzení proti tvrzení při stejné věrohodnosti dvou osob. Proto soud návrh obhajoby na doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru psychologie a psychiatrie zamítl. Stejně tak soud zamítl znalecké zadání, které by se mělo podle obhajoby vyjádřit k tomu, zda je„ pravděpodobná ta konstrukce, že mělo dojít ke znásilnění, když následně poškozená s obžalovaným dále žila a jezdila s ním nakupovat". Jednak má soud za to, že obžalovaná dostatečně vysvětlila své chování obavou z dalšího násilí, jednak je podle názoru soudu zcela vyloučeno, aby takovouto otázku řešil soudní znalec. Ostatně základem soudního rozhodnutí nejsou a podle zákona ani nemohou být„ pravděpodobné konstrukce". V případě druhého skutku má soud za prokázané výpovědí poškozené svědkyně [celé jméno poškozené], že obžalovaný ji fyzicky napadl, vyhrožoval zabitím a táhl ji přes její odpor do domu. Z výpovědi poškozeného svědka [celé jméno poškozeného], který se poškozené zastal, soud zjistil, že obžalovaný ho slovně i fyzicky napadl, škrtil ho a opakovaně jej udeřil pěstí. Z výpovědí poškozených [celé jméno poškozeného] a [celé jméno poškozeného] pak v hlavním líčení soud zjistil, že obžalovaný oba poškozené zatáhl díky své fyzické převaze (ta je zcela evidentní a byla jednoznačně demonstrována fyzickými dispozicemi obžalovaného a obou svědku při hlavním líčení) do ložnice [jméno] [příjmení], kde odstrčil poškozeného [celé jméno poškozeného] směrem na noční stolek, kdy poškozený v důsledku toho upadl, udeřil hlavou do nočního stolku a na chvíli ztratil vědomí a společně s poškozeným [celé jméno poškozeného] obžalovaný padl na postel, kdy obžalovaný seděl na poškozeném a opakovaně jej tloukl pěstmi [anonymizováno] jeho hlavy, čemuž se poškozený bránil. Také zde obžalovaný setrval na tom, že šlo o pouhou strkanici, a např. po té, co tvrdil, že v ložnici žádný noční stolek nebyl, přišel po striktní výpovědi svědka [celé jméno poškozeného] s tvrzením, že se noční stolek nacházel na takovém místě, že na něj poškozený [celé jméno

poškozeného] nemohl upadnout. To je ovšem jen další ukázka, proč soud hodnotí výpověď obžalovaného jako nevěrohodnou. Svědkyně [jméno] [příjmení] potvrdila, že jí jmenovaní vpadli do ložnice a ona odešla pryč, protože u toho nechtěla být. Újmu na zdraví poškozených má pak soud za doloženou kromě jejich výpovědí také lékařskými zprávami a uplatněnými nároky zdravotních pojišťoven na vynaložené ošetření poškozených. Z dechových zkoušek na přítomnost alkoholu v krvi má soud za zjištěné, že obžalovaný, poškozená a svědek [celé jméno poškozeného] byli v době druhého konfliktu pod vlivem alkoholu. Skutkový děj je dále prokazován protokolem o ohledání místa činu, úředními záznamy, připojenými soudními rozhodnutími a opisem rejstříku trestů obžalovaného. Poté, co soud provedené důkazy zhodnotil jednotlivě a v jejich vzájemných souvislostech, dospěl k závěru, že takto zjištěný skutkový stav nevede soud k pochybnostem a byl založen na dostatečném množství přesvědčivých a věrohodných důkazů, tedy že se obžalovaný dopustil jednání popsaného ve výrokové části tohoto rozsudku, kterým naplnil skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písmena a) tr. zákoníku, přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, dílem ukončeného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku. Pro úplnost je třeba uvést, že soud ve svém řízení a hodnocení důkazů plně respektoval zrušující nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 126/21 a to v celém jeho rozsahu, aniž by vytrhoval jeho části z kontextu nebo se dopouštěl nepřípustné interpretace, jako to činí obhajoba. K námitkám obhajoby, které nebyly v tomto rozsudku výslovně řešeny, soud uvádí, že pokud obhajoba opakovaně používá trestním řádem zakázané sugestivní či kapciózní otázky, je povinností soudu tyto nepřipustit a rozhodně chyba je v tomto případě na straně toho, kdo takové otázky klade, nikoli toho, kdo je zamítá. Pokud jde o právní stát, tak především je nutno zdůraznit, že obžalovaný není odsouzen na pouhém jednostranném tvrzení. Jde o situaci souběhu přímého a nepřímých důkazů a také hodnocení výpovědi obžalovaného. I tento stav ostatně konkrétně v této věci hodnotí zmíněný nález Ústavního soudu, který výslovně uvádí, že„ v posuzované věci nejde o situaci„ tvrzení proti tvrzení“, neboť okresní soud vyšel mimo jiné i z výpovědi [jméno] [příjmení], která stěžovatele ohledně činu konfrontovala, načež jí měl stěžovatel odpovědět, že to jeho bývalá manželka„ beztak chtěla“. Je také třeba připomenout, že právní stát představuje stav, kdy občané i orgány státu dodržují právní řád. To zrovna není silná stránka obžalovaného, který byl opakovaně za porušování zákona trestně odsouzen, a pokud se dovolává právního státu, měl by vědět, jaké nároky právní stát klade na jeho chování.

3. Na základě provedených důkazů má tak soud za prokázané, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] způsobem uvedeným v bodě 1. výroku o vině v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku za užití násilí donutil poškozenou [celé jméno poškozené] k pohlavnímu styku. Svým jednáním tak obžalovaný zasáhl do práva poškozené svobodně rozhodovat o svém pohlavním životě, kdy toto právo je chráněno výrazně tr. zákoníkem. Způsobem uvedeným v bodě 2. výroku o vině napadl poškozenou [celé jméno poškozené] tak, že ji škrtil a vyhrožoval zabitím, což u poškozené mohlo vzbudit za daných okolností a při znalosti agresivního chování obžalovaného z minulosti důvodnou obavu o její život či zdraví a tuto obavu také důvodně měla. Zároveň jí omezoval na osobní svobodě tím, že ji proti její vůli držel, vlekl jinam a nechtěl pustit. Následně jednáním uvedeném v tomto bodě fyzicky napadl také [celé jméno poškozeného] a [celé jméno poškozeného], a to zejména v případě [celé jméno poškozeného] opakovanými údery pěstí. V důsledku tohoto jeho jednání byla poškozené [celé jméno poškozené] způsobena újma na zdraví, která ji omezovala v běžném způsobu života déle než 7 dní. Napadeným [celé jméno poškozeného] a [celé jméno poškozeného] s ohledem na způsob a intenzitu fyzického útoku reálně hrozila újma na zdraví ve smyslu ve smyslu § 122 odst. 1 tr. zákoníku, kdy k tomuto následku nedošlo pouze v důsledku okolností nezávislých na vůli obžalovaného, který s tímto možným následkem musel být ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku srozuměn. Soud jej proto uznal vinným v případě prvního skutku zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a u druhého skutku přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, dílem dokonaného a dílem

ukončeného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku.

4. Podle § 39 odst. 1 tr. zákoníku při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele. Konkrétně pak soud vzal v úvahu, že u obžalovaného jedinou pozitivní informací je zpráva o kladném hodnocení jeho pracovní činnosti během aktuálního výkonu trestu odnětí svobody. Žádnou další pozitivní či polehčující okolnost soud neshledal a obžalovaný ji nevyužil. V neprospěch obžalovaného pak soud přihlédl k tomu, že se dopustil dvou skutků, kvalifikovaných jako souběh čtyř trestných činů. Obžalovanému přitěžuje i jeho recidiva, kdy lze přihlédnout k jeho posledním šesti odsouzením, vesměs k nepodmíněným trestům odnětí svobody, přičemž k této charakteristice je nezbytné uvést, že obžalovaný je zcela nepochybně speciálním majetkovým recidivistou. Zásadní a oproti předchozímu rozsudku novou skutečností je to, že obžalovaný byl v průběhu tohoto řízení pravomocně odsouzen rozsudkem [název soudu] č.j. [číslo jednací] ve znění usnesení [název soudu] ze dne [datum rozhodnutí] [anonymizováno] [spisová značka] za zločin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2, odst. 5 písm. c) trestního zákoníku, dílem ukončeného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 32 měsíců. Vzhledem k tomu, že trestná činnost v této věci předchází tomuto pravomocnému rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4, je nutné ukládat souhrnný trest za všechny trestné činy z obou trestních věcí s použitím § 43 odst. 2 trestního zákoníku, a to v rámci nejpřísnější trestní sazby, vymezené u ustanovení § 185 odst. 2 tr. zákoníku rozpětím od dvou do deseti let. Recidivistům obvykle soud ukládá tresty v horní polovině zákonné sazby, obžalovaného recidiva je z pohledu spáchané trestné činnosti obecnou i speciální majetkovou recidivou, a proto má soud za to, že dosaženému stupni společenské škodlivosti v této věci a související charakteristice obžalovaného a zmíněnému pravomocně uloženému trestu ve výměře 32 měsíců odpovídá souhrnný trest odnětí svobody v trvání 7 let. V této věci tak nedochází k rozhodnutí v neprospěch obžalovaného, neboť v předchozí situaci byl obžalovaný samostatně odsouzen jednak k trestu ve výměře 5 let, jednak ve výměře 32 měsíců, přičemž nyní v jednom výroku o trestu jsou obsaženy oba původně uložené tresty, navíc oproti prostému součtu ve výměře nižší, jak to odpovídá principu ukládání souhrnného trestu. Tímto postupem, kdy první rozsudek v této věci byl zrušen na základě opravného prostředku obžalovaného, byl zachován zákaz reformationis in peius, tj. principu, že nelze rozsudek napadený pouze opravným prostředkem obžalovaného změnit v jeho neprospěch. Současně s uložením souhrnného trestu byl, jak je shora také uvedeno, zrušen výrok o trestu z rozsudku [název soudu] č.j. [číslo jednací], jakož i všechna rozhodnutí, na zrušený výrok navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Soud přihlédl i k výměře dosud vykonávaných nepodmíněných trestů odnětí svobody. Pro výkon trestu byl obžalovaný v souladu s podmínkami uvedenými v § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Nižší výměře trestu soudu brání naprostá absence sebereflexe u obžalovaného, dokládána i nepřijatelnou formou obhajoby (viz zejména snaha znevážit poškozenou nepodloženým tvrzením o její prostituci).

5. Se svými nároky na náhradu škody se připojily dvě zdravotní pojišťovny. Soud tyto nároky přezkoumal, a dospěl k závěru, že mezi vynaloženými náklady na léčení, resp. ošetření poškozených a protiprávním jednáním obžalovaného je přímá příčinná souvislost. Obžalovaný byl uznán vinným přečinem, kterým uvedenou majetkovou újmu (škodu) způsobil, a proto soud rozhodl podle § 228 odst. 1 trestního řádu tak, že obžalovaný je povinen ji v celém rozsahu zaplatit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Okresnímu soudu v Jihlavě O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Brně. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě (nebo v další lhůtě stanovené samosoudcem) odůvodněno tak, aby bylo patrno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Jihlava 7. září 2022

JUDr. Vladimír Sova
soudce